

o rozporu rozsudku sama s sebou, jak její zmateční stížnost dle Šu 281 čís. 5 tr. ř. vytýká, jelikož dle prvního výroku měl stěžovatel pohledávky dne 29. dubna 1922 po dni 25. května 1921 vzniklé, jež právě v létě 1921 a v září 1922 míti ještě nebo již nemusil, sluší přece spatřovati v dotyčném současném tvrzení důvodů, dokud doba vzniku a v případě i zániku zamlčených pohledávek vzhledem k době vylákání zboží nebyla blíže určena, alespoň nejasnost důvodů, a to závažnou, ježto nelze předem vyloučiti, že by soud nalézací nebyl snad dospěl k přesvědčení o podvodném úmyslu stěžovatelově, objednané zboží vůbec nezaplaciti, kdyby uvedené pohledávky právě v době objednávek měl. Bylo proto uznati rozsudek v obojím výroku dle Šu 281 čís. 5 tr. ř. zmatečným a dle toho stížnosti vyhověti. Zmíněnou vadou rozsudku stává se však též vratkým výrok, odsuzující stěžovatele pro přečin dle Šu 486, odstavec druhý tr. zák. Nelze ovšem bez výhrady přisvědčiti názoru stížnosti, že nelze jeden a týž »delikt« (správně skutek) v témže rozsudku kvalifikovati jednou jako zločin podvodu a po druhé zase jako přečin úpadku z nedbalosti, jelikož jednočinný souběh jest i mezi těmi oběma delikty myslitelným. Vždyť jest na snadě, že podvodným děláním nových dluhů ve stavu insolvence mohou býti nejen úmyslně poškozeny osoby, na nichž úvěr byl vylákán, nýbrž zároveň i z nedbalosti ostatní již jsoucí tu věřitelé pachatelovy, jichž kvota na případném majetku společného dlužníka ovšem přibytím podvedených nových věřitelů ovšem přiměřeně se zmenší. Než vyloučeno jest takové poškození věřitelů z nedbalosti přibytím těchto nových věřitelů a tudíž také skutková podstata přečinu úpadku dle Šu 486 čís. 2 tr. zák. přirozeně tam, kde není vůbec žádného jmění, z něhož by oni staří věřitelé mohli býti byt' i jen částečně uspokojeni.

Čís. 1459.

»Koupí« ve smyslu Šu 477 tr. zák. jest každé úplatné na se převedení podezřelé věci.

(Rozh. ze dne 19. ledna 1924, Kr II 162/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Uher-ském Hradišti ze dne 28. prosince 1922, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem dle Šu 477 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 9 a) Šu 281 tr. ř., namítá zmateční stížnost, že v tomto případě, v němž prý stěžovatel W-ovi za hoblíky, poslané mu náhradou za ztracený kmín, ničeho nedal, nebylo úplatné smlouvy, jakou předpokládá skutková podstata přestupku dle Šu 477 tr. zák., jelikož prý oněch 50 Kč, které prý dal stěžovatel W-ovi mnohem později, nemělo s hoblíky nižádné souvislosti, nýbrž bylo ob-

vyklou odměnou nádražnímu skladníkovi. Zmateční stížnost je v nepravu. Již v rozhodovacích důvodech odmítá se obdobná námitka stěžovatelova případnou právní úvahou, že slovo »koupě« v §u 477 tr. zák. nelze vykládati v omezeném smyslu §u 1053 obč. zák., nýbrž že ve smyslu trestního zákona nutno považovati každé úplatné na se převedení věci podezřelého za koupi a toho, kdo věc takovou na sebe převedl, za kupitele. Právem podřadil proto nalézací soud skutkové podstatě přestupku dle §u 477 tr. zák. čin stěžovatelův, který dle rozsudkového zjištění jednak hoblíky převedl na sebe jako náhradu za ztracený kmín, jednak W-ovi za to, že mu ony hoblíky poslal, dal 50 Kč odměny, neboť takto hoblíky převedl na sebe úplatně, tudíž je ve smyslu §u 477 tr. zák. koupil. Tvrzením, že stěžovatel oněch 50 Kč dal W-ovi mnohem později jako obvyklou odměnu, ocitá se zmateční stížnost v rozporu se skutkovým zjištěním rozsudkovým, dle něhož dal stěžovatel W-ovi uvedenou částku potom, když W., poslav mu bednu hoblíků, ke stěžovateli přišel a ten mu na jeho dotaz odpověděl, že hoblíky obdržel. Tím zjišťuje rozsudek zcela jasně souvislost mezi posláním hoblíků W-em stěžovateli a výplatou oněch 50 Kč stěžovatelem W-ovi, kterou popírá zmateční stížnost.

Čís. 1460.

Pojem »lidí domácích« (§ 83 tr. zák.). Náležejí sem též ti, jimž držitel domu (bytu) poskytl útočiště ve svém domě, do něhož se utekli před hrozícím jim nebezpečím.

(Rozh. ze dne 19. ledna 1924, Kr II 556/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Mor. Ostravě ze dne 13. srpna 1923, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinými zločinem nedokonaného veřejného násilí dle §§ů 8 a 83 tr. zák., — mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost shledává zmatek čís. 5 §u 281 tr. ř. v tom, že rozsudek nezjišťuje, kteří to byli domácí lidé, na nichž chtěli stěžovatelé — jak jím rozsudkový nález dává za vinu — spáchatí násilí. Lze ponechat stranou, že výtku nepoukazuje k formální vadnosti některého soudního výroku o skutečnostech, ale k tomu, že zákonný znak »lidé domácí« není rozsudkem rozveden na konkrétní skutkové okolnosti, s ním se srovnávající, takže výtku poukazuje věcně ku zmatku čís. 9 a). Neboť slova »na lidech domácích«, v rozsudkovém nálezu obsažená, vztahují se zřejmě na svědky Petra G-u a Albise K-a a jsou opodstatněna skutečnostmi, v rozhodovacích důvodech zjištěnými, že svědci našli u K-ů útočiště. Že nalézací soud touto větou předpokládá, že manželé K-ovi poskytli svědkům útočiště a ochranu ve svém příbytku, plyne z dalších vět rozhodovacích důvodů, že Marie K-ová vytlačila stěžovatele ze svého bytu a že pouze vystrčením a přivřením dveří (man-